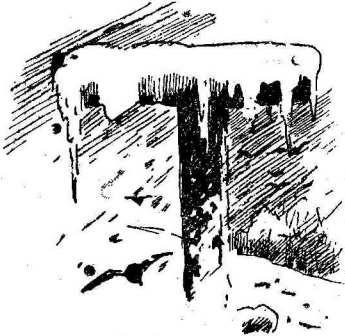

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΧΑΘΗ

σαν ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου των τύμβου καὶ ἐπλαισιώθησαν μετὰ τὴν πένθιμον ταινίαν, τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα ὑπεβάσταξεν εὐλαβῶς ὁ κόσμος ὅλος.

Ὁ θάνατος διὰ τὴν μεγαλοφυΐαν διέρχεται ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας μετὰ ἔκτακτον τραῖνον, μετὰ φορεῖον βασιλικόν, διὰ νὰ ἀναλάβῃ ἐκ τῆς γῆς τὰς ὑπερόχους ὑπάρξεις, τὰς ὁποίας μετὰ τὴν φειδῶ καὶ ἀραιὰ ἀπέστειλεν ἡ παγκόσμιος δύναμις τῆς Δημιουργίας, ὡς τεμάχια τῆς ὑπάρξεώς της, ὡς δειγματολόγια πρὸς ἀνάμνησιν ὅτι ὑπῆρξέ ποτε παράδεισος διὰ τὴν ζωὴν καὶ ζωὴ ὑπερτάτης εὐτυχίας, ἣτις στηρίζεται ἐπὶ τῆς χαρᾶς τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς.

Ὁ Ἄλμα Ταδέμα καὶ ὁ Ἴρβιγκ τῆς Ἀγγλίας, ὁ Μέντζελ καὶ ὁ Λίμπερμαν τῆς Γερμανίας, ὁ Μπαριᾶς καὶ ὁ Γκιγιὼμ τῆς Γαλλίας, ὁ Ταμάνιο τῆς Ἰταλίας, ὁ Λύτρας καὶ ὁ Ἀποστόλου τῆς Ἑλλάδος (πλὴν τοῦ Ἴφεν τῆς Νορβηγίας, ὁ ὁποῖος κατ' ἔμπνευσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου ἔπρεπε καὶ αὐτὸς ἐφέτος νὰ ἀποθάνῃ), ὅλοι οὗτοι ἀνὰ ζεύγη φωτεινά, ἀνῆλθον ἐν τῷ αὐτῷ σχεδὸν τοῦ χρόνου διαστήματι τὸ ἔκτακτον τοῦ Χάρου φέροτρον.

Ἡ ἀνθρωπίνῃ διάνοια, ἡ ὁποία ἀνήσυχος, περιδεὴς καὶ πείσμων παρίσταται τανύουσα ὑπερμέτρως τὰς πτέρυγὰς της διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ σκοτεινὸν τοῦ ἀγνώστου χάσμα, τὸ ὁποῖον τόσῳ πλατύτερον διανοιέγεται ὅσον πῶς περισσότερον προσάγεται διὰ τῆς ἐπιστήμης, θὰ καταλογίσῃ μετὰξὺ τῶν προβλημάτων της καὶ τὴν ἀγνωστον αἰτίαν ἡ ὁποία ἔρχεται ἐπιδημικῶς καὶ ταῦτοχρόνως νὰ συγκλονίσῃ τὴν

πάλλουσαν ζωὴν μιᾶς συγχρόνου μεγαλοφυΐας.

Δὲν πιστεύω οἱ θάνατοι οὗτοι νὰ εἶνε ἀπλάτῃ συμπτώσεις. Αἱ συμπτώσεις συμβαίνουν εἰς τὰς κοινὰς καὶ συνήθεις ὑπάρξεις. Κάποια ἔλξις ὑπερκόσμιου μεγαλοφυΐας ἀνακαλεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἔστίαν ὀπόθεν ἐξαπεστάλησαν εἰς τὸ Πάνθεόν των, ὅπου συγκεντροῦνται. Κάποιοι ἥλιοι ὑπερκόσμιοι μακρὰν εἰς τὰ ἀτελείωτα βάθη τοῦ ἀπείρου ἀναπλάσσονται δαπάναις τῆς ζωῆς μεγαλοφυῶν τῶν πλανητῶν τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχει ζωὴ καὶ νοῦς ἐγκατεσπαρμένος κάπως ἀφειδῶς καὶ ὅλαι αὗται αἱ πνευματικαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ φωτονεφέλαι συμπυκνοῦνται πρὸς δημιουργίαν κανενὸς μεγάλου πνευματικοῦ ἡλίου.

Ὡ, ἀναμφιβόλως! Δὲν εἶνε μὴδὲν ὀπισθεν τῆς δύσεως τῆς ζωῆς τῶν μεγαλοφυῶν τοῦ κόσμου, εἰς μάτην δὲν θὰ σβύνη ἐνὸς καλλιτέχου ἡ ζωὴ, ὅπως ἡ ἰδική μας. Κάτι ἀθάνατον τοὺς παρακολουθεῖ πέραν τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ τάφου. Κάτι μέγα, κάτι ὑπερόχως φωτεινόν, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ζωῇ των μόνον οὗτοι εἶδον μετὰ τὰ μάτια τῆς φαντασίας των καὶ μόνον ἔγνητινα διὰ τῆς τέχνης των ἀφῆκαν εἰς ἡμᾶς, κάτι ἀπείρως μέγα συντελεῖται διὰ τοῦ θανάτου των πέραν ἡμῶν τῶν κοινῶν, πέραν τῆς ἀντιλήψεώς μας.

Διότι τίποτε δὲν χάνεται εἰς τὸν κόσμον, οὔτε ὕλη, οὔτε δύναμις. Τὰ πάντα ζοῦν, ταξιδεύουν, διατρέχουν τοὺς πλανήτας, ὅλα πλανῆται, ζητοῦν τοῦ ἀπείρου τὸν χῶρον, τὰ πάντα κερματίζονται, σμικρύνονται ἢ μεγαλύνονται τηροῦντα τὴν αἰωνίαν παντοῦ ἐξίσωσιν. Κανεῖς ἀπὸ τοὺς μεγάλους νεκροὺς δὲν ἐχάθη.

Ἄλλὰ Φειδίας, Πραξιτέλης καὶ ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ καλλιτεχνικὴ διάνοια δὲν ἐπκνήθη ἀκόμη ὀλοκληρωμένη καὶ πάλιν. Κερματῖα μόνον τῆς μεγαλοφυΐας ἐκείνης ἐπεσκέσθησαν τὸν κόσμον ἔκτοτε καὶ τὸν ἐπισκέπτονται ὀλονέν.

Ἄλλ' ὅμως δὲν θὰ ἐπανεῖλθῃ ἄρα γε ἀκόμη μίαν φορὰν ἀκεραία ἡ Ἑλληνικὴ διάνοια εἰς τὴν γῆν αὐτήν, πρὶν εἰς τὰ σπλάγγνα της σβύσῃ πᾶσα ζωὴ;